

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΑΧΟΡΤΑΓΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Στόν Ζωολογικό Κήπο τών Παρισίων μέχρι πρό θλίγων έτών ύπηρετούσε ός φίλας ένας νέος και ό συνάδελφός του τόν είχαν έπωνυμίσει έθρονικώς «Μπιζού». Ο δυστυχής αυτός ύπέφερε διαρκώς από πείνα, σέ σημείο άρνήταστο και όσοδήποτε κι αν έτρωγε έξακολουθούσε νά πεινά. Για νά κατευθάη λοιπόν την πείνι που τόν θέριζε κυριολεκτικώς, δέν περιφρονούσε ούτε τίς πιο συχαμερές τροφές. Κάποτε πέθανε ένα ώραιότατο λεοντάρι του Ζωολογικού Κήπου. Οί «πάλληλοι του Ζωολογικού Μουσείου πήγαν και τού άφησαν» τó δέρμα για νά τό γεμίσουν άχυρα και νά τό ράψουν, και νά τό μεταφέρουν στό Μουσείο. Άφησαν δέ τό σώμα του λέοντος στό κλουβί του για νά ταφή άργότερα. Άλλά όταν τό βράδυ παρουσιάστηκαν οι άχθοφόροι που είχαν σταλή για νά τό παραλάβουν και νά τό θάψουν δέν βρήκαν μέσα στό κλουβί παρά μόνον τά κόκαλα. 'ΤΟ τρομερός και πάντοτε πειναλέος Μπιζού είχε φάγει τό λεοντάρι !...

Μιά άλλη φορά ό συνάδελφος του Μπιζού τόν θήκαν μουσειοπλάκμενον κοντά στην κοιλιά ενός έλέφαντος που είχε ψοφήσει την προηγούμενη μέρα. Περιέργοι τότε πλησίασαν και είδον ότι ό πειναλέος φίλας είχε άνοιξει την κοιλιά του έλέφαντος και έτρωγε τό σπóκτι του, άφού προηγούμενος είχε καταβροχθίσει όλα τά άλλα έντόσθια του παχυδέρμου! 'Υπελογίσθη τότε ότι είχε φάει μέσα σέ έφτά ώρες 95 λίβρες σπόκτι, σπλήνα και άλλα έντόσθια του ψόφιου έλέφαντος !...

Ο Μπιζού ήταν πάντοτε χειμώνα - καλοκαίρι μουσκερμα στόν Ιδρώτα, ή δέ άναπνοή του ήταν τόσο δυνατή και τόσο βαρεία ώστε και τό καλοκαίρι άκόμα έβλεπε κανένας νά βγαίνει άπ' τό στόμα του άχνός, όπως συμβαίνει με τό άλογα τίς παγερές χειμωνιάτικες ημέρες ! 'Η συνειδησίμην θερμοκρασία του Μπιζού ήταν 38-38,5. Ο πειναλέος αυτός φίλας πέθανε σέ ηλικία 60 έτών. Μετά τόν θάνατό του τό πώμα του παρεδόθη στό άνατομείο για νά μελετηθή ό όργανισμός του. 'Απ' την νεκροψία που έγινε άπεδείχθη ό ότι είχε ένα στομάχι τεράστιο (τέσσερα φορές μεγαλύτερο άπ' τό στομάχι τών άλλων άνθρώπων) δυνατό και τεντωμένο, ή δέ πεπτικός σπλήν του ήταν πολύ μικρότερος άπ' τών άλλων ανθρώπων, όμοιος με τόν σπλήνα τών σαρκόβόρων θηρίων !...

έρωτος του. Καί ή κομητή πέρασε τότε από τό Πτωχοκομείο, με τούς κανονισμούς τούς στρατιωτικούς ψηλά, που ήσαν γραμμένοι πίσω από τή ζωνοραφία τής μαυρομάτας και μαυρομαλλούσας 'Ανατολίτισσας, ένώ ή σάλληγγα βαρούσε θλιβερά και πένθημα :

—Θοδώρα, Θοδώρα
ποιόν δ' *Θοδωρήσ-*
Αύριο θά σου φύγη,
δέν θά τόν ξαναδής !...

Και τό πλήθος τών άπολυθέντων, έψαλλε έν συντριβή και κτανόξει, σέ ήχον έπικλήθειον :

Πάντα ματαιήτης τά άνθρώ [πυνα
σα ούχ' ύπάρχουσι, μετά
στρατιωτικήν ύπηρεσίαν.
Θοδώραν πειά δρόμωσιν
Είς τήν... Δευτέραν Παρουσίαν!..
Πού έστιν τά ροδαλά τά μά [πνονν,
[γρολα,
που τά χιονάτα στήθη,
που τής Θοδώρας τά φίλια,
τά γλυκά όνα καταφι.

Οίος σπαραγμός, ό άδελφοί
και κοπετάς και θεήνος !
Πάν' οι κερφόδες, ό μεξές,
και ό ρητινίτης; οίνοι !...
'Ορώντες με άφωνον και ά-
[πνονν,
ένταύθα κατακείμενον,
στρατιώται λυπηθήτε με,
μακράν θά κλυδωνίζωμαι,
εις πέλαγος άλίμενον !...

Στή βοή τής περιέργου αυτής κηδείας, ό από τό Πτωχοκομείο και τά άλλα εκεί γύρω σπιτάκια, πεταχτήκαν στις αδύρμανδρες και στά παραθύρα και έσταυροκοπούτον, νομίζοντας ότι ό στρατός θά... έπαθεν όριακήν παραφροσύνη !

Και πραγματικώς είχαμε τρελλαθή. Είχαμε τήν τρέλλα τής νόστηος, τής ξεγνοιασιάς, τής έλευθερίας !...
Σταμ. Σταμ.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

'Η Πέρδικα (Τής Καρδαμύλης)

'Η πέρδικα μιá φορά και έναν καιρό ήταν εδμοφορ κορίτσι και νοικοκυρεμένο. Μιά ημέρα βγήκε στό ποτάμι νά πλύνη τού σπιτιού της τά άσπρόρουχα. 'Εκεί που έπλενε ένα λευκό σεντόνι, βλέπει από τή ραχί του δεξιού βουνοú νά καταβαίνει ένας κυνηγός.

'Ηταν ένα βασιλόπουλο.
Κυτάνει στην άπάναντι πλαγιά και βλέπει νά καταβαίνει ένα τσοπανόπουλο. Τής κόρης όμως ή καρδιά χτυπούσε για τό τσοπανόπουλο...

Μόλις «συνατηθήκανε» οι δύο νέοι, ειπε τό βασιλόπουλο στόν τσοπάνο.

— Πολύ μου άρέσει αυτή ή κοπελλιά και θά τήν πάρω !
— Πώς θά τήν πάρεις, τού άπαντάει τό τσοπανόπουλο, που έγω έχω κερδίσει τήν καρδιά της ;

Πήγαν τότε μαζί κ' οι δύο και ρώτησαν τήν κοπέλλα :

— Ποιον θέλεις άπ' τούς δύο κόρη μου ;
— Τόν καλύτερο ! άπάντησε αυτή.

— Τότε ειπε τό βασιλόπουλο νά ρίξουμε σημάδι και όποιος νικήσει έκείνος νά τήν πάρη.

Τοιμάζουν εύθύς τίς σαίτες και οίχουν. 'Ο ένας τρυπάει τό δεξιό πτερό μιás πεταλούδας κ' ό άλλος τό άριστερό. Πάλι τότε οίχουν και έναοίχουν, ός ποι νικήσει τό τσοπανόπουλο.

— Στάσου, λέει τό βασιλόπουλο, νά παραβώμε και 'στό τραγούδι, κ' όποιος τραγουδήσει πιο καλά, έκείνος νά τήν πάρη.

Τραγουδάει τό τσοπανόπουλο λιγοθυμίζον τά λουλούδια... Τραγουδάει τό βασιλόπουλο βουβαίνονταί τ' άφθόνα και βγαίνου ή νεράϊδες από τά νερά !...

'Ενίκησε τό βασιλόπουλο.

— Δική μου τώρα ή κοπέλλα ! φωνάζει.
Και τράβηξε για νά περάση τό ποτάμι, νά τήν πάρη.

Μά καθώς περνούσε πάτησε πάνω στό λευκό σεντόνι που ή κοπέλλα έπλενε. Και τό σεντόνι έγινε άμέσως ένας θεόρατος βράχος που τού έρραξε τό δρόμο ! Τη στιγμή αυτή βλέποντας ή κόρη πώς τό βασιλόπουλο τοιμάζον νά περάση τ' βράχο, παρακάλεσε τίς νεράϊδες τού ποταμού νά τήν κάνουν πουλί πετούμενο, για νά γλυτώσει άπ' τά χέρια του, μιá κ' άγαπούσε τό τσοπανόπουλο. 'Η νεράϊδες τήν λυπήθηκαν και τήν έκαναν πέρδικα !... Κι' από τότε ή πέρδικες βρίσκονται πάντα κοντά στις νεροφυρές, στις πλαγιές και στά βοσκοτόπια μαζί με τούς τσοπάνους, κ' από τότε οι κυνηγοί όλο και τήν κυνηγούνε, όλο και τήν κυνηγούνε νά τήν πιάσουν !...

Για ποιόν λάλησε ό Κούκος... (Τής Καρδαμύλης)

Μιά μέρα δύο Τούρκοι βγήκανε περίπατο σ' ένα δάσος. Στόν δρόμο άκουσαν ένα κούκο νά λαλή, πρώτα που οι Τούρκοι τό έχουν για κακό. "Αρχισαν λοιπόν κ' οι δύο νά συζητούνε, για ποιόν λάλησε τό πουλί.

— 'Ελάλησε για σένα ! φωνάζε ό ένας.
— Όχι, για σένα λάλησε, γιατί άπ' τή δική σου τήν μεριά ήτανε. άπαντούσε με θυμό ό άλλος.

Κι' έκαιθη δέν συμφωνούσαν άποφάσισαν νά πάνε στόν Κατή. Πριν όμως παρουσιαστούν μπρός του, ό ένας άπ' αυτούς τρέχει κρυφά στό σπίτι του Κατή, τού λέει τί συνέβη και τού δίνει πεσκέσι ένα πολύτιμο χαλί.

Μόλις έφυγεν όμως αυτός, φτάνει στού Κατή και ό άλλος με μιá σακκούλα φλωριά και τόν παρακαλεί, όπως και ό πρώτος, νά τόν δικαιώσει.

Τήν άλλη μέρα οι δύο αντίδικοι παρουσιασθήκανε μπρός στόν Κατή, ό όποιος άφού άκουσε τήν άπολογία τους, χαϊδέψαε τά γέναια του και μίλησε έτσι :

— Ο κούκος δέν λάλησε για σένα—ειπε, γυρίζοντας στόν ένα—ούτε για σένα—ειπε γυρίζοντας στόν άλλο. Αυτή τήν φορά έλάλησε μονάχα για μένα !...

Ο Γυφτοβασιληάς !... (Τής 'Αρετας)

Μιά φορά ένας λαός έχασε τόν βασιληά του και ρώτησε ένα περιφημο μάγο, με ποιό τρόπο θα έρωσκε βασιληά, που νάνα τής προκοπής. 'Ενα τέτοιο άνθρωπο, τούς ειπε ό μάγος καμωμένο για βασιληά θά όν βρήτε άν ψάξετε τό πρώτ αύριο έξω από τά τείχη τής πόλεως.

'Ετρεψε λοιπόν ό λαός, μόλις έμημέρωσε, με χτυποκάρι, ν' άνούξη τήν σιδηρόπορτα του κάστρου και νά ψάξη για τόν βασιληά του. 'Ηταν πολύ πρωί άκόμα και καθώς ψάχνανε άντάμωσαν έξω άπ' τά τείχη ένα γύφτο που περιμενε νά μηή στην πόλι για νά πουλήση κόσκια.

Γύφτος, ξεγύφτος όμως, ότι και άν ήτανε, τόν πήραν με κομητή και τόν πήγαιναν σέ μιá θαυματουργή έκκλησία, έξω από τήν πολιτεία τους, για νά τόν χρίσουν βασιληά.

Καθώς πηγαιναν περάσαν μέσα από ένα δάσος γεμάτο ψιλόκορμες βαλανιδιές. 'Ο πώγων κοσκινάς σάν είδε τά ώραια έκείνα δένδρα, τόσο ένθουσιαστές που γύρισε και ειπε στους ατύλους τού :

— 'Ε όρε, τί κοσκινόξυλα βγαίνου από αυτά τά δέντρα !
'Ο μύθος δηλοί ότι ό γύφτος πάντα γύφτος θάναί και σέ θρόνο βασιλικόν άν άνεβή.